

قورینگه کان، ئەمسال توورە بوون

فەرۆخ نەعمە تەوور
(دانیمارک)

چەند رۆژتیک لە بەهاری هەر سال، ناسمانی
شارەکه مان دەبوو بە شوینی پەپینه وەهی ئەو قازو
قورینگانەهی که کەس نەیدەزانی لەکوێوە دین و بو کوی
دەچن. جاری وابوو بە رۆژ، بلند بلند لە دوو ریزی
دریژدا بەبێ ئەوەی دەنگیان ببیسترێ، تێدەپەڕین جاری
واش بوو بە شەو لە کاتی بارانیکێ بە لێزمە و تاوتاو دا.
لە کاتی هەوا خۆشیدا نەغمەیان زولال و ناهەنگین
دەهاتە گوی. لە کاتی لێزمە و شەستەشدا دەنگیان
هەراسناک هەلدهگەراو دەبوو بەو دەنگە داڕ داڕ و پڕ لە
دلەراو کێپەهی که وای دەنواند لە یەکدی و ن و خەریکی
بانگ کردنی یەکتەر.

بێ گومان لەم کاتانەدا هەر کەس لەبەر خۆبەرە
دەپرسی که بۆچی لە وەشتوو مە یەکی وادا رێ دەکەن؟
بەلام کێ چووزانی لە کاتی کۆچدا لەکوێ وەیشوو مە
لەسەر رێبە و لەکوێ لەسەر رێ نیبە.
لەبیرم دێ لەوکاتەوه کۆچی قورینگە ناشقی ناسمانی
کردم!

نیتر هەمیشە سەرم هەلدهبێ، چ ئەوکاتەهی خۆری
هاوین چاویان دەبرژاند، یاخود زەرەهی پایبیز چاوی
دەژاگان، یان ئەو کاتانەهی که کلوی بەفری زستان
چاویان دەتەزاند. سەرم هەلدهبێ و بێرم لەقورینگەکان
دەکردهوه. بێر لەو رێگایانەهی پیا دەرۆشتن، بێر لەو
شوێنەهی که رێگا دەیانگە یەنێ و بێر لە هەراسناکی و
لەزەتی سەفەریان!

نیتر لەو کاتەوه ناسمان، رێگا و شوێنیکێ نادیار،
هەتا نیستاشی پتووە بیت، منیان بە خۆیانەوه سەرقال

کردووه.

خانوو که مان له گهړه کپک بوو که چند پایگای گه وړه تیدا بوو. شهوانه به چوار پایگاندا گلپوی گه وړه و تهژی له تیشک هلدکران که گهړهک ته و او روون دهبووه. دهبو به رږژ! هر که نیتساره دادهات له کاتی شپو به ولاوه نیتساره که س هاتوچوی نه ده کرد. گهړهک کپ و بی دنگ دهبوو. له بیرم دی له یه کپک له شه و کانی به هاری نه گهړه که پر له گلپه دا، له گهړه می گرمه ی هور و لرفه ی باران، درنگان له کاتیکدا که له میتر بوو چو بوومه ناو جیگا و خه و م لی نه که وتبوو، له پر دنگی قاز و قورینگ هاته گویم. سهرتا نه مویرا له جیگا که م بیمه دهره و و بجمه بهر په نجه ره که. دایکم دهیگوت به شه و قهت په رده کان لامه دهن، چونکه نه وان له پشت نه و گلپه به هیزانه ووه ده مان بین، نه وسا دین و ده مان گرن! نه وان کین؟ که میک نه و باره و بارم کرد. دنگی قاز و قورینگه کان تا دهات زیاد ی ده کرد و نالوژتر دهبوو. هه ستم ده کرد جسوریک له گریان، له پارانه ووه، له داوای یارمه تی له جامی دهنگیاندا سهرپژ دهی. نه شقی ناسمان و عاده تی سهره لبرین بانگیان لیده کردم! بجم نه چم؟ ده مزانی گهر بجم هه قه من دهیان بینم. به نارامی لیتفه که م لادا. دنگی هه ناسه ی خه و ی قوولی خیزان ناو ماله که ی ته نیبوو. به نه سپایی هه ستام. چومه بهر په نجه ره که. گو شه یه کی په رده که م گرت و زور له سهره خو، به ناسته م هه لمدا یه ووه، تیشکیتی که به هیز له چاوی دام. دوا ی که میک، له پاش راهاتنی چاوم له هه وشه که م رووانی. نا! له وئی قورینگه یه کی لی بوو، که جار جاره بالی ده کوتا و زور به ترسه ووه له ده وری خوی دهروانی. چند جوان بوو! کوچ له وئی بوو، له هه وشه که مان! نیتساره په رده که م هه لدا یه ووه و مه حوی هه نگاوه وردیله کانی بووم. قورینگه یه کی سپی. سپیتر له تیشکی گلپه کان. هه ناسه سوار. له شیتی که له رزوک و سرک، نیگا هه راسان. هه ستم ده کرد که ناگای له منیشه. مه ودا ی نیتوانان یه کجار نریک بوو. سبه ی، نا سبه ی ده چم ده یه نیمه ژور ووه. له بیرم نایه ت چون و که ی خه و م لی که ووت و قورینگه که ش چون و که ی رقیشت بز سبه ی له سهر سفره ی به یانی باو کم و دایکم باسی قاره قاری دوی شه و ی قاز و قورینگه کان یان بوو. باو کم گوئی: «ناخو چندیان لی گیراوه! نه مرقو رږژی

خواردنی گوشتی قازو قورینگه یه!». ته زوویهک و به له شما گه را. دایکم رووی تیکردم و گوئی: «نیتساره شه و لای خومه ووه بخه ووه!

قورینگه که له وئی له هه وشه که مان نه ما بوو، به لام من هه همیشه له وئی ده مدیت!

هه موو رږژیک، من و جانتا و قوتابخانه. بز نه ودی نه وهنده له ناسمان نه پروانم، ماموستا شوینه که می گو پیبوو. منداله کان گالتیه یان پی ده کردم و پتیبان ده گوتم: «چاو له هه ووا!». «چاو له هه و دیتی بز کایه؟... چاو له هه و نیتواره له ماله ووه ده بی؟... چاو له هه ووا!...؟» به لام من نه ته نیسا پیتم ناخوش نه بوو، به لکو خیرا سهرم هه لده پری و جاریکتی تر سه پری ناسمان ده کرد ووه. «ناخ! تو بلتی که ی بالنده کوچه ریبه کان بیتنه ووه؟» هاوریکانم له قاقای پیکه نیبسان ده داو ده ستیان ده کرده ووه به یاری کردن. نه و ساله چوار ته ژدیدم هینا. دایکم هه ر چونیک بیت به ری به لیدانم گرت. باو کم دهیگوراند و دهیگوت: «ماموستا که ی ده لی خه تای ناسمانه!»

نه وهنده له پاییز تینه په پیبوو، ده مزانی به ره به ری وهرزی هاتوچو و گوزهری قورینگه کان، هه ستیتی که هه لچوو سهرتا پامی داگرتبوو. تو قرده نه ده گرت. خه می نه ووم بوو که به شه ودا تیتپه رن و گلپه پر تیشکه کان نه هیلن بیان بینم. ناخ، چ دهبو گهر به رږژ تیتپه ریبان! به تاییه ت نیتواران، کاتیک که هه تاو چاو بازار نادا! له عه سر به دواوه بز نه ووه ی به ختی دیتی بالنده کوچه ره کانم له کیس نه چن وازم له کایه ده هیتا ووه چوومه سهربانی. له ویتوه چند جوان ناسمان دیار بوو. ناسمانی پان و به رین و گه شی پاییزان، به هه ووه دووره ده سته کان یبه ووه. رږژیکیان، له کاتیکدا که هیتستا نه چو و بوومه سهربان، دایکم بانگی لی کردم. وتی ده بی بجم بز بازار. ده با هه ندیک که لوپهل بکرم، رقیشتم. له کوچه و کولانه و تنگ و بالا کورت هه کان ووه تیتپه ریم، به لام ده رفه تی پروانینی ناسمانیان لی نه ده سه ندما! گه یشتمه شه قامی سهره کی شار. شه قامیتی که ره بالغ. هات و چوی به رده وام. وری تو تو مسیل و ویزه ی مو تو رسیکیل. نه و منداله دووکاندارانه ی که له هه موو که سیکیان دهروانی. له دوکانیک لامدا. خه ریکی شت کسین بووم که زانازایه ک گه یشتسته گویم. سه پری دهره ودم کرد.